

Dan PURIC:

„Să împingem piatra care este așezată pe sufletul acestui neam”

„Trebuie să fim trăitori și luptători în ortodoxie”

De o vreme încoace, sunt atacate icoana, educația religioasă în școli, într-un cuvânt, Biserica. Și nu prea se opun mulți creștini. Așteaptă să ia atitudine instituția Bisericii. Dar Biserica suntem noi toți, și noi slujim - după cum zice Sfântul Apostol Pavel. Este interesul, dreptul și datoria noastră să ne apărăm. Lenea sufletească și de gândire însă ne paralizază, ne face ireponsabili. Nu avem voie să fim spectatori la ce ni se întâmplă. De ce nu avem o atitudine fermă și exprimată rapid? Mulți se scuză în numele smereniei. Dar smeriți față de ce? Smeriți față de ticăloși? Nu. Iar trebuie să-l citez pe Părintele Iustin Părvu: „Țara asta are inflație de smerenie. Dar uneori este nevoie și de sfânta palmă a Sfântului Nicolae”. Trebuie să fim trăitori și luptători în ortodoxie. Vorba lui Nae Ionescu: în ortodoxie nu vii să sforăi, ci să fii treaz. Atacurile care se dau astăzi asupra ortodoxiei reprezintă hârta de turnesol a creștinului adevărat din România.

„Să împingem piatra care este așezată pe sufletul acestui neam”

Înainte cădeau îngerii, acum cad oamenii. Să fim ca îngerii aceia care s-au ridicat și să ajutăm să împingem piatra aceasta care este așezată pe sufletul acestui neam. Dumnezeu să binecuvânteze poporul român!

„Cum de nu ai dispărut, popor român?”

Cu ce suflet, popor român, vii la această sărbătoare? Cu un suflet umilit, cu un suflet mutilat, cu un suflet deznădăjduit după 50 de ani de comunism și 18 ani de neocomunism. Cum de nu ai dispărut, popor român? Cum de nu ai îngenunchiat? Ce te-a ținut în viață și ce te mai ține încă? Și-Ți spun, Doamne: credința, căci nu m-am uitat la mâna biciului care a dat în mine, ci mi-am lăsat sufletul în mâinile Tale.

Iar dacă trupul a fost în mâinile călăului, sufletul a fost în mâinile Tale. După primul război mondial, într-un sat din Oltenia, s-a

anunțat că toți copiii și tinerii au fost decimați și atunci părinții au chemat pe preot, au ieșit la marginea satului, au făcut slujbă și au îngenunchiat. Și îngenunchind au așteptat ca sufletele lor să se întoarcă acasă. De aceea a spus Petre Țuțea că o căruță de țărani români a ținut în loc imperii, pentru că au îngenunchiat în fața lui Dumnezeu, nu în fața dușmanului.

Singura certitudine pe care o avem în această lume este că murim, iar singura dragoste este Dumnezeu. Iar eu vă spun: Dragostea este dincolo de certitudine pentru că învinge moartea.

„Sfânta biserică salvează neamul”

Ce ne-a dat rezistență? Care a fost liantul acestui neam, dacă nu această pomenire, această îngenunchere permanentă? Ne-a salvat vreo ideologie? Ne va salva vreo doctrină? Nu, ne salvează sfânta biserică. Insist asupra acestui lucru pentru că nu vreau să sărbătorim îngerii în necunoaștere de cauză. Spune Dionisie Aeropagitul, unul din Sfinții Părinți care s-a ocupat îndeaproape de această chestiune și care a avut această revelație: Este un pogorământ că îi vedem cu chip uman. Ei sunt nevăzuți, aproape li se spune „vănturi”. Dacă vă uitați dumnevoastră o să vedeți, acum, în viața noastră, că Dumnezeu a creat aceste cete îngerești pe ierarhii, pe ceea ce țărănul român numește rânduială.

În biserică, Dumnezeu n-a creat democrație. Lângă el sunt heruvimii, cei care îți dau ochiul duhovnicesc, sunt serafimii, cei care dau dragostea dumnezeiască. Cum să-i percepem? Nu putem - spune Dionisie Aeropagitul - cu ochi firesc, cu rațiune umană, ne trebuie ochi peste fire, ne trebuie înțelegere tainică. Asta se dăruie.

În clipe mari de suferință, nu vedeți că simțim aripa îngerească? În clipe mari de tragedie este cea forță invizibilă care ne salvează. De ce vă spun toate lucrurile acestea? Pentru că poporul român este într-o restriște fundamentală. După părerea mea, este dispus să dispară din istorie, din geografie. Dar dăinuie spiritul. Gândiți-vă dumnevoastră că toți oamenii care au

iubit această țară au murit în pușcărie. Cum a țâșnit această mănăstire? Ar fi fost o glumă penibilă să spui satrapilor și călăilor că, peste ani și ani, va țâșni o mănăstire care va pomeni numele lor ca martiri. Ei, care erau „bandiți ai poporului”, au devenit sfinți. Asta este forța nevăzută.

Eu vă vorbesc sufletelor dumnevoastră pentru că România este într-o situație de cumpănă. Este cum a fost Petru Rareș în acest loc sfânt într-o situație de restriște și o mână de monahi l-au aranjat în rost. Credința adevărată este ca ruga cea mai bună: să te rogi în suferință lui Dumnezeu. Gândiți-vă la Ștefan cel Mare. El a construit mănăstire și când a fost înfrânt și a zis: Aici este voia ta, Doamne! Noi ca el să fim înfrânți.

În ce constă forța credinței românești? Doamne, ce paradox dumnezeiesc: păi, cea mai mare minune a lui Hristos, a Mântuitorului, n-a fost să meargă pe ape, n-a fost să-L aducă din morți și să-L învieze pe cel care era trecut dincolo, n-a fost să vindece bolnavii, cea mai mare minune a lui a fost că s-a predat, vulnerabil, slab și om, în fața legiunilor romane fără să facă nici un fel de minune. Atunci s-a creat un culoar de credință care ține de mii de ani pentru că, uitați, putea să-i dea sabia de foc a Arhanghelului Mihail. Dumnezeu a zis: Vă dau Copilul meu, vi-l dau în datele voastre. V-am arătat minunea. Și oamenii au reacționat cum au reacționat. Păi, într-o lume neanentizată ca asta, într-o lume fărâmițată, într-o lume atomizată, într-o lume secularizată, care este puterea acestei mănăstiri? Care este puterea credinței ortodoxe în România? Este această vulnerabilitate, această crucificare extraordinară. Dar să nu uitate cei care ne obligă să renunțăm la așa ceva, că Dumnezeu are sabie de foc. Iată cum acționează Dumnezeu: Ce șansă, ce nădejde aveau acei tineri, care erau mulți de vârsta celor care-i văd pe aicea, care au fost luați în dube și duși? S-au rugat la zidurile Securității. Uitați-vă la poeziile lui Radu Gyr. Radu Gyr n-are poezie, are rugă. S-au spart pereții și peste ani de zile a țâșnit această minune. Vă spun toate acestea gândindu-mă că neamul românesc acum trebuie să trăiască creștin.

Alt paradox: Ceaușescu a dărâmat

biserici și s-a întărit credința. Mulți oameni politici au construit biserici, au făcut inflație de biserici și credința s-a transformat într-un ritual, într-un nume, într-un electorat. Dumnezeu n-are electorat, Dumnezeu are suflete care mărturisesc și suflete care se jertfesc. Țara asta n-a fost pe electorat, țara asta a fost tot timpul pe jertfă, precum țărani ăia care au alergat la Oituz și au zis: Pe aici nu se trece!

Dumnezeu nu s-a grăbit. De asta se spune un lucru extraordinar pe care țărănul român l-a descoperit și, deopotrivă, Mihai Eminescu: Ceasul bate, timpul trece/Vremea stă și vremuiește. Iar Eminescu mai spune: Timpul mort își întinde trupul și se așterne în veșnicie.

„Observ o politică de inhibare a poporului român din interior”

Am asistat în ultimii 17 ani la cea mai odioasă distrugere a reperelor culturale sub formă culturală, de reinterpretare critică. Adică brusc s-au sculat niște flăcăi din cultura română, evident, formați cu anumite scopuri, care în spiritul revitalizării și resuscitării critice rediscută valorile identitare românești și încep cu cele din cultură. Și astfel am văzut un Eminescu pus la zid, am văzut o Constantin Noica pus la zid, am văzut o întreagă generație interbelică de creștini ortodocși stigmatizată, marginalizată, am văzut o politică de inhibare a poporului român din interior, nu mai vorbesc din afară, că cozile de topor cresc din interior. Un fel de... știți ce am observat? Un fel de celulă cancerigenă care nu anunță organismul. Te trezești brusc cu tumora.

(cuvânt ținut la data de 8 noiembrie 2006, la Mănăstirea Petru Vodă, de hramul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril)

Festivalul Filocalic „Dumitru Stăniloae”

19 - 23 aprilie 2008

PROGRAM

Sâmbătă, 19 aprilie 2008, Biserica Ortodoxă din Vlădeni

10.00 - Parastas de pomenire a Părintelui Dumitru Stăniloae

Luni, 21 aprilie 2008 - Brașov, Centrul Cultural Reduta

- str. Apollonia Hircher, nr. 8

18.00 - Lansarea cărții fostului deținut politic, doctorul Teofil Mija, „Generația neînfrântă - mărturisirile unui supraviețuitor”, și conferința publică: „Jertfă și martiraj creștin în pușcăriile comuniste” (susținută de sculptorul Nicolae

Purcărea, compozitorul Traian Popescu, dr. Florin Mătrescu și dr. Teofil Mija)

Martți, 22 aprilie 2008, Corpul S (Facultatea de Silvicultură, S II 1) al Universității Transilvania din Brașov

19.00 - Conferință publică: „Despre Părintele Profesor Dumitru Stăniloae”, susținută de Pr. Prof. Univ. Dr. Ilie Moldovan

Miercuri, 23 aprilie 2008, Corpul S (Facultatea de Silvicultură, S II 1) al Universității Transilvania din Brașov

19.00 - Conferință publică: „Provocările actuale ale bioeticii”, susținută de Prof. Univ. Dr. Pavel Chirilă.

**REDAȚIA: Teofil Mija
Florian Palas
Crina Palas
Cristi Galiceanu
Vlad Popa**

Adresa redacției: ASOCIAȚIA „CRISTIANA”
Brașov, str. Dr. I. Cantacuzino nr. 14.
Fax: 0368/426.805
e-mail: asociatia.cristiana@yahoo.com

Responsabilitatea afirmațiilor exprimate în paginile acestei publicații revine exclusiv autorilor. Asociația „Cristiana” își asumă răspunderea numai pentru comunicatele proprii.

Tipar executat de SC Tipotex SA, Brașov, str. Traian Grozăvescu, nr. 7.